

Iorgos Antonakis

Împăratul Sorbilă
și
cea mai dulce pâine

roman

Ilustrații: Hrístos Gusidis

Coperta: Ovidu Gliga

EDITURA BONIFACIU 2022

Capitolul 1

Trăia odată un împărat teribil de ciudat într-un palat teribil de mare. Era un palat cu 3333 de camere, 6666 de băi și 9999 de cămări. Holuri, uși, ferestre, lacăte, zăvoare și debarale, jilțuri, scaune, mese, măsuțe, coloane și pedestale, lustre, policandre, felinare, sfeșnice, lumânări și lampioane. Marmură șlefuită, perdele grele, țesături bogate. Ușile aveau mânere de aur, lustruite la fiecare cinci minute de slujitori specializați.

Ferestrele însă erau mereu închise, din porunca Vizirului, pentru că Împăratul ar fi putut să răcească la cel mai mic curent. Sobele nu se stingeau nici vara, iar un batalion de doctori cu injecții în mână era gata să intervină la primul strănut al Măriei Sale. Farmaciștii preparau prafuri și tincturi din zori și până-n seară.

Împăratul pășea cu grijă, ca nu cumva să transpire; nu făcea niciodată vreo mișcare în plus. Era sensibil și bolnăvicios.

Mai întâi sorbea ouă, câte unul în fiecare ceas, adică 24 de ouă pe zi. Slujitorii dădeau fuga la cotețele din poiață, ca să-i aducă ouă proaspete de la găini.

BRIS

We know
books

Alți slujitori, valeții, erau nevoiți să stea înclinați în jurul tronului atunci când Împăratul mânca. Astfel, vedeai adesea oameni frânți de șale în sala tronului, chiar în clipa în care se auzea zgomotul puternic al sorbiturii:

- Ffff!

Zgomotul era atât de puternic, încât geamurile zdrăngăneau, iar ciorile din grădină se zburătăceau, speriate. Și, uite-așa, Împăratul primi o poreclă îngrozitoare: „Sorbilă”. O șopteau pe furiș slugile pe coridoare și bucătarii pe după cuptoare, valeții în sala tronului și grădinarii prin grădinile fără de sfârșit.

Dar el nu se plimbase niciodată prin aceste grădini. Un renumit doctor îi spusese odinioară că oamenii pot să se molipsească foarte ușor cu vreo boală de la copaci.

Împăratul Sorbilă suferea de insomnii. Cele mai multe nopți le petrecea șezând pe tron. Numai ce închidea ochii și tresărea brusc, deșteptându-se. Se speria la cel mai mic zgomot, chiar și la bâzâitul țânțarilor.

- Țânțarii, vai, țânțarii! strigă el într-o noapte.

Vizirul veni într-un suflet:

- L-au deranjat țânțarii pe Măria Sa?

- Ziua muștele, noaptea țânțarii... gemu Împăratul.

- Dar... cum este posibil? Noi nu deschidem niciodată ferestrele! se bâlbâi Vizirul, tremurând ca frunza-n bătaia vântului.

- Prin gaura cheii, pe-acolo intră! V-am spus să nu mai scoateți cheile din broască!

- Păi... pentru siguranța Măriei Voastre, paznicul încuie toate ușile chiar la miezul nopții... și dulapurile! Apoi se încuie împreună cu cheile în vistierie.

Împăratul avea o vistierie foarte mare, doldora de talanți de aur, podoabe, coliere, diademe, broșe, nestemate, brățări și inele. Vistieria adăpostea însă și alte lucruri, ciudățenii care nu foloseau nimănui la nimic, dar erau ținute la mare cinste de Împărat. De pildă, un gândac îmbălsămat, care-l ciupise odată pe Măria Sa și pe care Vizirul îl strivise cu pantoful.

Mai era și o sticlă plină vârf cu muște pe-depsite, decapitate, pentru că s-au așezat odată pe oul Împăratului. Mai era și un raportor cu care tatăl lui măsura unghiul corect de înclinare a vaeților. O carte mare și rară, numită: „REGULILE DE BUNĂ CONDUITĂ ALE UNUI VALET DESĂVÂRȘIT”, rămasă deschisă mereu la pagina 222. Alături, o cutie de conserve goală și ruginită, din care mâncase pe vremuri Împăratul cel bătrân și se îmbolnăvisese. Mai jos puteai vedea mânerul cratiței în care gătise 888888 de mâncăruri neuitatul bucătar Bulion. Un polonic cu care bucătarul însuși pocnise o mătă care-l deranja în timp ce mesteca în mâncare. Agățat în peretele din miazănoapte trona sceptra de aur al bunicii.

Astfel de ciudățenii erau cu duiumul în vistierie.

Palatul era plin de ceasuri. Ceasuri pe pereți, pe mese, pe rafturi și chiar pe podea. Însuși Împăratul își atârnase

trei la gât și șase la mâini. Până și prin buzunare, oricât de incredibil ar părea, îndesase 22 de ceasuri!

Pentru că nu avea nimic de făcut de dimineață până seara, trândăvea, se plictisea și căsca de i se rupeau fălcile. Și, cum avea impresia că ceasurile rămân mereu în urmă, le întorcea adesea, ca să treacă timpul mai repede.

– De ce în fiecare zi sunt aceleași și aceleași ore? i se plânse el Vizirului. Opt, nouă, zece, unsprezece, douăsprezece... Nu-i deloc distractiv, e doar o scorneală fără sens. Vreau ceasuri care să facă timpul să treacă mai repede! Vreau ceasuri care să arate în fiecare zi alte ore!

– Mergeți unde-oți vedea cu ochii și să nu veniți fără asemenea ceasuri, le porunci Vizirul valeților, iar ei alegară atât de iute, încât unul se împiedică de prag și își scrânti glezna.

În afară de ceasuri, sala tronului era plină de ziare. De dimineață, de prânz, de seară, politice, economice, sportive, ziare pe pereți, pe scaune, pe sub mese, chiar și-n frigidere puteai să dai peste ziare bine ascunse în oala de ciorbă.

Un slujitor i le citea în fiecare zi pe toate. Împăratul voia să știe tot ce se întâmplă în lume, dar, de cele mai multe ori, veștile îl umpleau de spaimă. Odată a leșinat, aflând că un hoț își făcuse 444444 de dubluri la chei.

– A! A! Am uitat, am uitat... Fugi, fugi să-l aduci odată! strigă într-o dimineață Vizirul, dându-și o palmă peste frunte.

- Ce-ai uitat? Ce-ai uitat? îl întrebă îngrozit Împăratul.
- Astăzi am ceva... ceva care v-ar putea face fericit!
- Fericit?... Nici nu mai țin minte de când n-am mai auzit cuvântul ăsta... Niciodată nu voi fi fericit. Dar, în fine, spune-mi odată, nu mă mai ține pe jar!

- Am sorbit... ăăă... vreau să spun, am furat... ăăă... vreau să spun, am împrumutat lumina farului din Ținutul Poveștilor!

Împăratul, deznădăjduit, sări în sus de pe tron:

- Lumina farului? Doar atât??????

- Ăăăăăăăă... Păi, știți, doar atât... și se ascunse în spațele tronului, tremurând de spaimă.

- Nu, nu, nu! Ce să fac cu lumina farului? Vreau să-mi sorbiți tot Ținutul Poveștilor! Să mi-l aduceți aici! V-am poruncit deja, sorbiți-l odată, ce mai așteptați? Ce să fac numai cu farul, fără oameni, fără mare, fără case, fără pești? strigă Împăratul ca scos din minți. Și, mai întâi de toate, vreau să sorbiți Râul Fermecat... Râul Fermecat... Râul Fermecat... își îndulci el vocea.

- Una ca asta, Măria voastră, e tare greu... Ce mai tura-vura, e cam imposibil... E cu totul și cu totul imposibil, se bâlbâi înspăimântat Vizirul.

- Și, mă rog, de ce-i așa de imposibil? Vă poruncesc: sorbiți tot Ținutul Poveștilor, laolaltă cu drumurile, copacii, casele, sobele și bunicile!

După ce termină ce avu de spus, se prăbuși pe ton, cu privirea țință în tavan și umerii tresăltându-i nervos.

- Înălțimea voastră, îmi permiteți... îndrăzni Vizirul, aruncându-se cu fața la pământ înaintea tronului.

- Spune-ți ultima dorință, răspuse dintr-odată Împăratul.

- Măria ta, avem o problemă, o mare problemă! Am încercat de mai multe ori, dar nu se poate. Cei de acolo au un obicei neobișnuit: iubesc. Se iubesc unul pe altul, iubesc florile, valurile, vânturile, ploaia, soarele, anotimpurile, stelele nopții, corăbiile mărilor, frunzele copacilor, furnicile pământului. Iubesc până și râmele! Și-o țin tot timpul într-un cântec și într-o poveste! Se trezesc în zori doar ca să vadă lumina străvezie a răsăritului și să asculte murmurul tainic al vânturilor...

- N-are nici un sens, chiar n-are! spuse Împăratul, râzând cu lacrimi; râdea el, dar râsul lui aducea mai degrabă a plâns. Ce înseamnă „iubesc”? Nu există nimic acolo care să nu iubească? continuă el, fără să mai aștepte răspuns.

- Nimic, nimic! De-aceia nu putem să sorbim Ținutul Poveștilor. Decât o dată, o singură dată s-a întâmplat...

- Cum așa, o dată?

- Uite, o bunicuță a omorât o muscă și un copilaș a călcat din greșeală pe-o lălea roșie. Atunci am găsit ocazia pe care o așteptam de 555 de ani încheiați! Ne-am luat avânt și-am sorbit câteva lucruri, cum ar fi lumina farului și ceasul mitropolitului. Dar nu am apucat să sorbim și niscaiva mâncăruri de poveste...

- Mâncare, mâncare... Nu-mi mai răsuci cuțitul în rană! Am sorbit deja 55 de feluri la micul dejun și nici unul n-a avut gust. Plecați odată, dispăreți de-aici, aduceți-mi tot Ținutul Poveștilor! Altfel vă voi sorbi pe voi, cu tot cu sala tronului!

Vocea împăratului era acum amenințătoare, gura îi tremura și, de-ar fi putut să plângă, lacrimile sale i-ar fi udat capul Vizirului îngenuncheat. Era un Împărat nefericit.

Împăratul se plictisise să tot soarbă ouă și a început să guste și alte mâncăruri. Încă una, și-ncă una, dar nu trecu mult și se plictisi și de ele. Așa că a luat la rând toate mâncărurile din lume și de toate s-a scârbit, s-a dezgustat și s-a îngrețoșat. În fiecare zi dădea afară bucătarii și angaja alții noi, schimba toate tingirile și aducea mirodenii de la capătul pământului.

Ultima dată a comandat aripioare picante de dinozaur, descoperite într-un ghețar de la Polul Sud, dar când a gustat din ele, i s-a întors stomacul pe dos și le-a scuipat într-un lighean special, pe care-l ținea un slujitor.

Toate mâncărurile i se păreau fade. Și, pentru că Împăratul își ieșea din fire la cel mai mic lucru, într-o după-amiază porunci ca mai-marele bucătarilor să fie spânzurat de cel mai înalt horn. L-a învinuit că a amestecat în cratiță doar de 22 ori, nu de 33, cum stabileau regulile bucătarilor regali. Acesta însă, când a aflat, s-a ascuns într-un horn, salvându-și viața.

- Ce păcat, se gândi el într-o zi, mare păcat să moară de foame un Împărat luminat ca mine doar pentru că nu-i plac mâncărurile...

Așa că se hotărî să mănânce orice, indiferent cât de dezgustat ar fi. Un slujitor, de obicei al doilea dintre valetii ce stateau aplecați, îi strângea nările, ca să nu simtă groaznicul miros. În plus, mânca foarte repede, fiind gata-gata să

se înece la fiecare îmbucătură. Din fericire, valetul însuși avea poruncă strictă să-l bată pe spate cu putere, ca să alunece dumaticatul în jos.

Și așa, în ciuda dezgustului pe care-l simțea, mânca foarte mult.

Cu timpul, se pricopsi cu o burtă uriașă, iar dosul i se umflă peste poate. Pentru că nu-l mai încăpea tronul, comandă altul cu 99 de centimetri mai lat.

Altă dată, îi trecu prin cap o altă idee nebunească:

- Am găsit, am găsit, evrika, evrika! începu el să strige ca un apucat într-o dimineață. Voi mânca totul crud: găinile vii, porcii nefierți și conopida direct din grădină! Vara o să înghit muște, sper să fie mai gustoase ca becațele. Dar... nu, nu, nici asta nu-i posibil... Vai și-amar! Or să mă socotească nebun, or să mă pună în lanțuri și, cine știe... poate or să mă dea jos de pe tron, or să mă strige „Împăratul muștelor”. Ooo! Ce rușine, vai, ce rușine! Dar, spuneți-mi, ce-aș putea să mai mănânc? Nimic nu are gust, totul îmi întoarce stomacul pe dos...

Strigă iar, apoi căzu într-o melancolie adâncă vreme de 111 zile. În gură avea un gust amar. Ca să-l înveselească, valetii îi cântau în cor de 111 ori pe zi durerosul cântec al mâncării: